

Arrest

nr. 79 839 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat W. VERSTRAETE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van origine Balkar te zijn. U woont in de stad Nalchik (Kabardino-Balkaria) en bent getrouwd met A. P. (...) (O.V. X). U bent de broer van A. Z. (...) (O.V. X) en van B. Z. (...) (O.V. X).

Reeds lange tijd heeft uw familie problemen met de autoriteiten van uw land. De exacte oorzaak daarvan is onduidelijk.

Er worden verschillende huiszoeken gedaan bij jullie thuis, waarbij uw broers een aantal keer worden meegenomen. Als uw moeder hiertegen op 5 juni 2008 wil protesteren in het gebouw van de procureur, krijgt ze een hartaanval en overlijdt vijf dagen later.

In oktober 2010 geeft u vijf dagen onderdak aan de man van uw zus, N. D. (...). Hij had reeds eerder last met de autoriteiten wegens zijn vermeende betrokkenheid bij de rebellen en in die periode is er in een mijn in Ternauz een incident met rebellen (wat er precies gebeurd is, weet u niet).

Op 6 januari 2011 is er een nieuwe huiszoeking en wordt u een dag vastgehouden door de autoriteiten wegens uw schoonbroer. De volgende dag laat u de wonden verzorgen die u opgelopen had tijdens uw vasthouding. Zowel u als uw schoonbroer dienen met de hulp van de mensenrechtenorganisatie Memorial klachten in tegen de houding van de autoriteiten tegenover uw familie, weliswaar zonder resultaat.

Midden januari 2011 verdwijnt uw schoonbroer in de buurt van Moskou. Sindsdien hebben jullie geen enkel nieuws meer van hem.

Op 8 maart 2011 krijgt u in uw winkel bezoek van de gekende rebel/crimineel B. A. (...). Net als bij veel andere handelaars, eist hij geld van u. 's Anderendaags betaalt u hem 100.000 roebel. Enkele dagen later wordt A. (...) vermoord door de overheidsdiensten.

Op 15 maart 2011 wordt u door gemaskerde mannen meegenomen. Ze ondervragen u over A. (...) en zijn handlanger U. (...). U geeft toe dat u A. (...) betaald heeft. Tijdens de ondervragingen wordt u gemarteld en men eist dat u informant wordt voor hen. De volgende dag wordt u vrijgelaten en krijgt u een telefoonnummer mee dat u moet bellen in het geval u nogmaals bezoek zou krijgen van de rebellen.

Op 17 maart 2011 ontvangt u een convocatie omdat u verdacht wordt van hulp aan de rebellen. Als u zich gaat aanmelden, doet de politie alsof er niets gebeurd is en mag u gaan.

Op 27 mei 2011 trouwt u officieel met A. P. (...) en op 2 juni 2011 krijgt u van een vriend te horen dat de rebellen nog steeds geld van u willen.

Daarop besluit u onder te duiken bij een vriend van uw neef in Nalchik (vanaf 6 juni 2011).

Op 20 juni 2011 vaardigt het parket van Nalchik een opsporingsmandaat tegen u uit omdat het u bij verstek veroordeelde wegens financiering van extremistische organisaties.

Op 27 juni 2011 wordt uw winkel in uw afwezigheid in brand gestoken. U vermoedt dat de brand door de rebellen of door de overheidsdiensten is aangestoken. Uw vrouw komt u op 1 juli 2011 vergezellen op uw onderduikadres.

Uiteindelijk verlaat u Kabardino-Balkaria op 2 juli 2011. Samen met uw vrouw, uw oom, twee neven, uw zus en haar kind gaat u met een minibus van Nalchik naar Brest (Wit-Rusland). Daar neemt u een andere minibus naar België, waar u op 11 juli 2011 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele huwelijksakte, de originele overlijdensakte van uw moeder, uw origineel intern Russisch paspoort, uw origineel rijbewijs, twee originele verslagen van huiszoekingen, drie originele gerechtelijke documenten, een origineel medisch attest, een originele convocatie, een origineel attest van de brandweer, uw originele registratie als zelfstandige, drie originele diploma's, een kopie van een opsporingsmandaat en een originele partijkaart.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest gemarteld of vermoord te worden door de rebellen en door de overheidsdiensten omdat u eerst onder druk werd gezet door de rebellen om hen geld te geven en dan beschuldigd werd door de autoriteiten van het financieren van rebellen. Ten tweede vreest u in uw land van herkomst problemen te krijgen met de autoriteiten wegens uw schoonbroer N. D. (...).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Wat betreft uw **vermeende financiële hulp aan rebellen**, dient gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid omtrent deze feiten in diskrediet brengen.

Ten eerste blijkt er uit uw verklaringen en die van uw vrouw een fundamentele tegenstrijdigheid in verband met de oorzaak van uw problemen met de rebellen (waardoor u later ook last kreeg met de autoriteiten).

Zo verklaart u dat uw vrouw op de hoogte is van uw problemen, maar dat ze niet alles weet. Op de vraag of ze weet heeft van uw betaling aan A. (...), verklaart u 'Ik herinner niet goed of ik het haar vertelde of niet. Wacht, ik heb het wel verteld' (CGVS p. 16).

Uw vrouw echter verklaart dat u haar geen namen noemde van mensen met wie u problemen had; ze verklaart dat de namen B. A. (...) en U. (...) haar niets zeggen; als haar gezegd wordt dat dat de twee personen zijn met wie u een probleem had en als haar gevraagd wordt of u gezegd heeft waarover dat probleem met hen precies ging, verklaart ze dat u dat niet deed (CGVS vrouw p. 4).

Hiermee geconfronteerd, verklaart ze 'inderdaad, ik wist wel dat er geld geëist werd, maar wie dat eiste weet ik niet. De namen heeft hij niet genoemd' (CGVS vrouw p. 5).

Dit antwoord verklaart echter niet waarom ze eerst zei dat u haar niet vertelde waarover het probleem precies ging (meer bepaald afpersing), terwijl u zei dat u haar dat wel vertelde.

Ten tweede blijft u onaannemelijk vaag over een aantal cruciale details in verband met deze problemen.

Zo verklaart u dat A. (...) niet ver van uw huis vermoord werd door de autoriteiten 'een paar dagen' nadat u hem betaald had. Wanneer dat precies gebeurd zou zijn, weet u niet (CGVS p. 14).

Het is echter weinig aannemelijk dat u de precieze datum van de moord niet zou kennen als deze man de oorzaak van uw problemen met zowel rebellen als autoriteiten blijkt te zijn, te meer als dat vlakbij uw huis gebeurde zoals u aangeeft en als daarover in de media werd geschreven zoals u verklaart (CGVS p. 14) – hierover legt u niettemin geen enkel begin van bewijs voor.

Over U. (...), de leider van A. (...)’s bende, over wie u ook vragen kreeg tijdens uw arrestatie (CGVS p. 13), verklaart u niet te weten wat er met hem gebeurd is ('hij is tot nu toe waarschijnlijk niet vermoord. Ik heb geen info', CGVS p. 14).

Als u daadwerkelijk gearresteerd zou zijn op 15 maart 2011 en dan vragen zou hebben gekregen over zowel A. (...) en U. (...), kan van u verwacht worden dat u hiervan beter op de hoogte bent, zeker als u verklaart dat hij de leider is van de bende aan dewelke u geld moest afgeven en waarvan u verklaart dat één van hen nog bij uw vriend langsging om naar u te vragen (CGVS p. 14 en 15).

Wat betreft dit bezoek, verklaart u dat uw vriend op 2 juni 2011 naar u toe kwam om dat te melden maar wanneer de rebel precies bij uw vriend was geweest, weet u niet: u houdt het op het vage 'de laatste dagen' (CGVS p. 15).

Niet alleen blijft u zo – net als bij de datum van de moord op A. (...) – vaag over het precieze tijdstip van dit bezoek (wat vreemd is aangezien u van andere gebeurtenissen nochtans wel precieze data kon geven, zoals bezoek van A. (...) op 8 maart 2011, arrestatie op 15 maart 2011, onderduiken op 6 juni 2011 en vertrek op 2 juli 2011); het feit dat u verklaart geen verdere informatie te hebben over de omstandigheden van dat bezoek en dat u uw vriend daar geen verdere vragen over stelde, getuigt allerm minst van een oprechte interesse in het verloop van uw problemen.

Als uw vriend daadwerkelijk het bezoek kreeg van de rebellen die op zoek waren naar u, is het weinig geloofwaardig dat u niets weet over de omstandigheden van dit bezoek of dat u er zo weinig interesse voor aan de dag blijkt te leggen.

Ten derde zijn de documenten die u omtrent deze problemen voorlegt, niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen in uw voordeel zouden veranderen.

Zo staat op de convocatie dd. 17.03.2011 niet vermeld in welke hoedanigheid u zich moest melden de volgende dag. Als u hier op gewezen wordt, zegt u dat u waarschijnlijk als verdachte werd opgeroepen en dat ze u ter plekke zeiden dat u verhoord werd als verdachte (CGVS p. 7-8).

Op de convocatie staat voorts evenmin vermeld aangaande welke zaak u diende te verschijnen. Het is voorts merkwaardig dat evenmin staat aangegeven wat de functie is van de persoon bij wie u zich moest melden. De convocatie bevat ook geen enkele handtekening, noch van u (hoewel u verklaarde dat u moest tekenen, CGVS p. 8), noch van de bevoegde onderzoeker. Verder is het opvallend dat u verklaarde dat u de convocatie zelf ontvangen had, terwijl op de convocatie vermeld staat dat het u opgestuurd werd (document 17 in administratief dossier).

Na het vergelijken van uw eigen opeenvolgende verklaringen, blijkt bovendien een fundamentele tegenstrijdigheid over deze convocatie.

Zo verklaart u dat u op 15 maart 2011 werd meegenomen en vragen kreeg over de rebellen, dat u diezelfde dag 's avonds werd vrijgelaten (CGVS p. 12-14, 18) en dat u op 17 maart 2011 een convocatie ontving (CGVS p. 7). Als u later gevraagd wordt of u tussen uw vrijlating (15.03.2011) en uw vertrek (2.07.2011) nog op enige manier in contact bent gekomen met de autoriteiten, antwoordt u van niet (CGVS p. 18).

Als u erop gewezen wordt dat u nochtans een convocatie had gekregen op 17 maart 2011, bevestigt u dit eerst door te verklaren dat u zich op dat moment ging aanmelden bij de politie en dan dat u de vraag waarschijnlijk verkeerd begrepen had omdat u dacht dat het om dezelfde mensen ging die u geslagen en gemarteld hadden (CGVS p. 18).

Hierdoor blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind, aangezien de vraag duidelijk gesteld werd over 'autoriteiten' en niet specifiek over die mensen die u reeds meegenomen hadden.

Over het opsporingsmandaat dd. 20.06.2011 (document 18 in administratief dossier) kan opgemerkt worden dat het enkel om een kopie gaat, waardoor de authenticiteit van dit document onmogelijk kan nagegaan worden.

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (respectievelijk Ministerie van Binnenlandse Zaken en het departement recherche van UVD Nalchik).

Bovendien verklaart u over het opsporingsmandaat dat uw advocaat geen origineel exemplaar kon krijgen; waarom weet u echter niet (CGVS p. 8).

Als er daadwerkelijk een officieel opsporingsmandaat voor u werd uitgevaardigd, is het weinig aannemelijk dat de advocaat van de gezochte persoon in kwestie geen origineel exemplaar van dit mandaat zou kunnen krijgen of dat u op zijn minst zou weten waarom hij dat niet kon krijgen.

Verder verklaart u dat, toen u Kabardino-Balkaria met de auto verliet, uw internationaal reispaspoort bij de chauffeur was, dat u zelf uw eigen intern Russisch paspoort bij zich hield en dat u onderweg af en toe werd gestopt door de verkeerspolitie (GAI).

Als opgemerkt wordt dat het vreemd is dat u ondanks een officieel opsporingsmandaat tegen u nog onder uw eigen identiteit door uw land rijdt, verklaart u dat uw neef ooit nog bij een overheidsdienst had gewerkt en dat hij aan de verkeerspolitie een lidkaart van die dienst liet zien waardoor er jullie niets gevraagd werd. U weet echter niet waar en wanneer en in welke functie uw neef werkte (CGVS p. 10-11).

Dit is echter bijzonder ongeloofwaardig. Als er daadwerkelijk een officieel opsporingsmandaat voor u werd uitgevaardigd, is het weinig aannemelijk dat u niet weet waar en wanneer uw neef precies in welke functie werkte; hij was immers de persoon dankzij wie u naar eigen zeggen tijdens uw vlucht geen problemen kende met de autoriteiten ondanks het feit dat u officieel opgespoord werd door de autoriteiten van uw land.

Gelet op bovenstaande elementen heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken (convocatie, opsporingsmandaat).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie en in het bijzonder in de Noordelijke Kaukasus gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wanneer aldus de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de relatieve waarde van deze documenten, de vormelijke gebreken van de documenten en anderzijds de ernst van de eerder vastgestelde anomalieën omtrent uw problemen naar aanleiding van uw vermeende hulp aan rebellen, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in geen geval herstellen.

Ook het attest van de brandweer dd. 27.06.2011 (document 19 in administratief dossier) verandert hier niets aan. Het attest bevestigt dat er een brand heeft gewoed in uw winkel in Nalchik en dat het vermoedelijk gaat om opzettelijke brandstichting. Uw vader verklaarde daarbij aan de brandweer dat hij politieagenten daarvoor verantwoordelijk acht. Dit is echter een persoonlijke mening van een persoon uit uw dichte familiale kring die niet op een objectieve manier gestaaft wordt. Zelf verklaart u niet te weten wie de brand aanstak ('ofwel rebellen ofwel overheidsdiensten') en enkel vermoedens te hebben waarom uw winkel in brand werd gestoken (CGVS p. 9).

Op deze manier staat niet ontegensprekelijk vast wie de daders zijn of wat hun motieven voor de brandstichting zouden geweest zijn en kan geen causaal verband gelegd worden met de door u aangehaalde feiten.

Bovendien blijkt u bijzonder slecht op de hoogte van dit attest van de brandweer. Zo verklaart u niet te weten welke instantie dit attest uitgaf (hoewel het document duidelijk vermeldt dat het uitgegeven werd door het departement Brandweer van het Ministerie van Rampenbestrijding in Kabardino-Balkaria, brandweer nr. 1) en verklaart u dat het u op dat moment niet interesseerde (CGVS p. 9). Als uw winkel daadwerkelijk in brand zou zijn gestoken omwille van uw eerdere problemen, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet welke instantie het bewijs van de brand uitgaf of er op zijn minst enige mate in geïnteresseerd bent.

Wat betreft de **problemen** die u zou gekend hebben **als gevolg van uw schoonbroer** (N. D. (...)) en waarvan u verklaart dat het niet de rechtstreekse oorzaak is van uw vlucht uit uw land (CGVS p. 7), dienen volgende bemerkingen gemaakt te worden.

Ten eerste verklaart u dat u uw schoonbroer in oktober 2010 vijf dagen onderdak had gegeven na een incident in een mijn in Ternauz; wanneer dat precies was, weet u echter niet. U verklaart ook dat u op 6 januari 2011 van thuis meegenomen werd en dat u ondervraagd werd over uw schoonbroer die volgens u wegens het incident in de mijn verdacht werd van banden te hebben met rebellen. Van wat er precies zou gebeurd zijn in de mijn, bent u echter niet op de hoogte (CGVS p. 11).

Als u daadwerkelijk onderdak zou geboden hebben aan uw schoonbroer na het incident in de mijn en als u omwille van hem effectief zou meegenomen zijn, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wanneer precies u hem onderdak bood (te meer als u in staat blijkt van andere gebeurtenissen wel de precieze data te geven (zie boven)) en dat u beter op de hoogte bent van de exacte gebeurtenissen in die mijn (te meer als uw schoonbroer daarna kwam schuilen bij u en als u daardoor over hem ondervraagd zou zijn).

In dit verband dient nog gewezen te worden op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Zo verklaart u bij uw asielaanvraag aanvankelijk dat de politie informatie wou over uw schoonbroer maar dat u niet weet wat uw schoonbroer verkeerd had gedaan, dat niemand dat weet en dat hij zelf ook niet wist waarom ze hem zochten (vragenlijst CGVS dd. 28.07.2011, p. 2, vraag 3.1); terwijl u later op het

Commissariaat-generaal verklaart dat hij verdacht werd banden te hebben met rebellen en betrokken geweest te zijn bij het incident in de mijn (CGVS p. 11).

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat er u gevraagd werd het kort te houden. Als u gezegd wordt dat het u nochtans letterlijk gevraagd werd (nl. wat uw schoonbroer misdaan had), verklaart u 'ik kan ook maar herhalen: wat hij in werkelijkheid gedaan heeft, weet ik niet. Volgens mij heeft hij niets gedaan' (CGVS p. 11). Op deze manier verduidelijkt u allerm minst waarom u eerst zei dat u niet weet waarom hij gezocht werd en daarna dat hij gezocht werd omdat hij betrokken zou zijn bij een incident in een mijn en bij de rebellen.

Bovendien verklaart u met dit antwoord nogmaals weinig te weten over de activiteiten van uw schoonbroer, wat – zoals hierboven reeds aangegeven – weinig aannemelijk is.

Ten tweede, nog wat betreft uw schoonbroer, verklaart u dat hij ontvoerd werd in januari (2011). Als u gevraagd wordt wanneer dat precies was, komt u niet verder dan 'midden januari'. Ook over de plaats waar hij verdween, blijft u vaag, nl. 'ergens in de nabijheid van Moskou'. U verklaart dat hij nog naar u belde en u vroeg 20.000 roebel door te sturen; waarom hij dat aan u vroeg, weet u echter niet (CGVS p. 12).

Als u op 6 januari 2011 tijdens uw arrestatie daadwerkelijk ondervraagd werd over uw schoonbroer en als u zelf effectief problemen zou gehad hebben omwille van uw schoonbroer, is het bijzonder vreemd dat u niet meer inspanningen zou hebben geleverd om te achterhalen wanneer hij precies verdween, waar dat precies was en waarom hij u belde om geld door te sturen.

De documenten die u hieromtrent neerlegt (i.e. huiszoekingsverslag dd. 6.01.2011 en medisch attest 7.01.2011), bevestigen de huiszoeking bij u thuis op 6 januari 2011 en dat u daarbij geslagen zou zijn geweest, maar deze documenten wijzen niet uit dat deze gebeurtenissen zich voordeden omwille van uw schoonbroer, zoals u beweert (CGVS p. 7 & p. 11). Deze documenten zijn ook niet van die aard dat ze de eerder aangehaalde opmerkingen over uw band met uw schoonbroer in uw voordeel zouden veranderen.

In dit opzicht is het bovendien opvallend dat u wel documenten voorlegt van een huiszoeking en een daarbijhorend medisch attest, maar dat u van de klacht die u enkele dagen na deze medische expertise samen met uw advocaat naar de procureur stuurde (CGVS p. 12) geen enkel begin van bewijs voorlegt.

Wat betreft de **problemen die uw familie vanaf 2004 met de autoriteiten** kende en die u staaft met een aantal documenten (meer bepaald een brief dd. 10.07.2004 van de eerste substituut van de procureur van de stad Nalchik aan uw moeder, een huiszoekingsverslag dd. 10.03.2005, een brief dd. 22.08.2008 gericht aan uw broer M. (...) afkomstig van de hoofdmagistraat van een onderzoeksafdeling in Nalchik die ressorteert onder het ministerie van Binnenlandse Zaken, de overlijdensakte dd. 10.09.2008 van uw moeder en een certificaat dd. 16.06.2008 van het Ministerie van Gezondheid), dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat ze niets te maken hebben met de redenen waarom u nu asiel aanvraagt (CGVS p. 6).

In verband met deze problemen (onder andere de dood van uw moeder, CGVS p. 3 + document 8 in administratief dossier) kan begrip opgebracht worden voor de moeilijkheden die u en uw familie als gevolg daarvan ondervonden zouden hebben, doch maken ze geen deel uit van de appreciatie van uw huidige asielaanvraag.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat er als gevolg van deze problemen in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat, aangezien u zich na het uitbreken van deze problemen met de autoriteiten nog een aantal keer tot diezelfde autoriteiten heeft gewend. Zo ging u uw intern Russisch paspoort zelf ophalen op 29 juni 2007 zonder daarbij problemen ondervonden te hebben (CGVS p. 4 + document 1 in administratief dossier) en ook uw rijbewijs op 27 december 2007 (CGVS p. 5 + document 3 in administratief dossier).

In dit opzicht is het bijzonder opvallend dat u zich ook nog – hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks – tot de autoriteiten van uw land wendde (waarvoor u naar eigen zeggen gevlucht bent, CGVS p. 4) nadat uw problemen in verband met uw schoonbroer (sinds januari 2011) en in verband met de rebellen (sinds maart 2011) uitgebroken waren.

Zo verklaart u dat u op 18 mei 2011 een internationaal Russisch reispaspoort verkreeg via een vriend van uw oom, waarbij u hem betaalde om dat in drie dagen te regelen en waarbij u uw intern paspoort gaf aan het hoofd van de paspoortdienst (CGVS p. 5 + stempel in document 1 in administratief dossier). Verder verklaart u uw huwelijk persoonlijk geregistreerd te hebben op 27 mei 2011 bij zowel de burgerlijke stand in Nalchik (waarbij u zich moest identificeren met uw intern paspoort) als de paspoortdienst (CGVS p. 2 & p. 5 + documenten 1 & 2 in administratief dossier).

Ten slotte liet u ook persoonlijk uw bloedgroep registreren in uw intern paspoort op 7 juni 2011 (CGVS p. 5 + stempel in document 1 in administratief dossier), nota bene daags nadat u naar eigen zeggen reeds ondergedoken was uit schrik voor de autoriteiten, (CGVS p. 15).

Het is echter bijzonder ongeloofwaardig dat u zich nog naar de autoriteiten van uw land zou begeven om er uw huwelijk en bloedgroep te laten registreren nadat uw problemen met hen naar aanleiding van uw schoonbroer en de rebellen reeds uitgebroken waren, en dat u die op de hoogte zou brengen van een eventueel vertrek uit het land door (zij het onrechtstreeks) een internationaal reispaspoort aan te vragen, als die autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek waren omwille van de rebellen en/of uw schoonbroer.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de redenen die u opgeeft waarom u uw land verlaten heeft, nogmaals ondermijnd.

Wat betreft uw **reisroute**, verklaart u met een minibas van Nalchik naar Brest (Wit-Rusland) gereden te zijn en van daar met een tweede busje naar Brussel.

U weet echter niet door welke landen u reed. U verklaarde dat u uw intern paspoort bij zich hield en de chauffeur uw internationaal reispaspoort. Of daar een visum in stond of niet, weet u niet. U verklaart wel dat uw oom u een foto vroeg voor een visum, maar van welk land dat visum was, weet u niet. U verklaart geen identiteitscontrole gehad te hebben onderweg en niet te weten of de chauffeur uw internationaal paspoort ergens moest tonen (CGVS p. 9-10).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet zelf uw internationaal paspoort bij zich hield onderweg, niet weet doorheen welke landen u heeft gereden, niet weet van welk land het visum in uw internationaal paspoort was en nergens identiteitscontrole zou gehad hebben.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek uit uw land, verborgen te houden.

De **documenten** die u neerlegde in het kader van de problemen van uw familie (i.e. een huiszoekingsverslag, drie brieven en de overlijdensakte van uw moeder), van uw schoonbroer (i.e. een huiszoekingsverslag en een medisch attest) en van uw vermeende steun aan de rebellen (i.e. een convocatie, een opsporingsmandaat en een attest van de brandweer) werden reeds besproken (zie boven). De andere documenten die u neerlegt (i.e. uw huwelijksakte, uw intern Russisch paspoort, uw rijbewijs, drie diploma's, een registratie als zelfstandige en een partijlidkaart) bevatten enkel informatie over uw identiteit, uw opleiding, uw professionele activiteiten en uw politieke voorkeur, wat hier niet betwist wordt, maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Voor de volledigheid dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw vrouw A. P. (...) (O.V. 6.844.699) – die verklaarde dat ze enkel omwille van uw problemen asiel aanvraagde (CGVS vrouw p. 4) – door het Commissariaat-generaal werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor uw broer B. Z. (...) (O.V. 6.032.695) – over wie u verklaart dat jullie problemen niets met elkaar te maken hebben (CGVS p. 3) – en diens partner L. K. (...) (O.V. 6.032.695) nam het Commissariaat-generaal op 22 maart 2008 eveneens dergelijke beslissing, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd op 17 juni 2011.

Het Commissariaat-generaal kent wel het statuut van vluchteling toe aan uw zus A. Z. (...) (O.V. 6.844.696). Deze beslissing heeft echter geen invloed op uw asielaanvraag, aangezien u er, zoals in deze beslissing uitgebreid aangetoond, niet in slaagt het verband tussen uw problemen en de redenen waarvoor uw zus asiel aanvraagt (nl. de problemen van haar man/uw schoonbroer), aannemelijk te maken.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde fundamentele tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, voert verzoeker in zijn verzoekschrift van 13 januari 2012 aan dat hij en zijn echtgenote eenduidig zijn geweest.

Hij stelt dat hij heeft verklaard dat zijn echtgenote wist van de problemen, doch niet alles in detail; zijn echtgenote heeft verklaard weet te hebben dat er geld werd geëist.

Verzoeker benadrukt nooit verklaard te hebben dat hij de naam A. heeft meegedeeld aan zijn echtgenote; hij herhaalt dat hij enkel gesteld heeft dat zijn echtgenote kennis had van een geldtransactie.

Voorts merkt verzoeker op dat het niet vreemd is dat hij de exacte datum kan geven van gebeurtenissen waar hij zelf bij betrokken was of die rechtstreeks verband hielden met zijn persoon en geen exact antwoord kan geven op vragen omtrent gebeurtenissen waar hij niet bij was.

Verzoeker laat gelden dat dit niet is omdat de gebeurtenissen hem koud lieten, maar dat hij gewoon geen concreet antwoord kon geven.

Volgens verzoeker kan hij bijvoorbeeld moeilijk weten wat er juist met U. is gebeurd gezien hij er niet bij was en hij een tijdje ondergedoken leefde.

Verzoeker blijft er verder bij dat de door hem neergelegde documenten echt zijn. Hij benadrukt dat hij geen documenten heeft gekocht en er geen reden is om te twifelen aan hun echtheid. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift (zie p. 6) gelden dat *“De antwoorden van verzoeker, die soms wat nonchalant en ongeïnteresseerd overkomen, zijn louter een verweermecanisme dat verzoeker blijkbaar onbewust hanteert om zichzelf en zijn dierbaren te beschermen”*.

Verzoeker voert aan dat, als zijn schoonbroer in de problemen zat en verdacht werd door de autoriteiten, hij het niet nodig vond om van naaldje tot draadje te weten waarom en waarvan zijn schoonbroer verdacht werd. Wel vreest hij dat de autoriteiten ervan uit zullen gaan dat hij meer weet van de praktijken van zijn schoonbroer. Hij vreest zelfs dat de autoriteiten hem als mededader van zijn schoonbroer zullen beschouwen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich nog tot de autoriteiten heeft gewend na het ontstaan van zijn problemen, werpt verzoeker op dat hij bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog niet op de lijst van “gezochte personen” stond wat uitlegt dat hij zonder problemen het land kon verlaten. Verzoeker verklaart dat de situatie nu anders is en dat hij een oprechte vrees heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst; hij voegt hier aan toe (zie het verzoekschrift, p. 7) *“Hij is niet gevlucht omdat daar alles rozengeur en maneschijn was, en het is er niet op verbeterd. Het enige wat verzoeker wou bereiken met zijn vlucht naar België is een leven te hebben als een vrij mens!”*

Verzoeker beroept zich op de subsidiaire beschermingsstatus en stelt dat hij in zijn land van herkomst reeds meerdere keren werd bedreigd, zelfs ontvoerd en gemarteld, dat zijn huis in brand werd gestoken en dat de rebellen evenals de autoriteiten in zijn land voor niets terugdeinzen zodat hem bij zijn terugkeer zeker en vast een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, te wachten staat.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, en hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoeker zich beroept op een schending van de motiveringsplicht. De schending van de motiveringsplicht valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande de oorzaak van de voorgehouden problemen met de rebellen:

“Zo verklaart u dat uw vrouw op de hoogte is van uw problemen, maar dat ze niet alles weet. Op de vraag of ze weet heeft van uw betaling aan A. (...), verklaart u 'Ik herinner niet goed of ik het haar vertelde of niet. Wacht, ik heb het wel verteld' (CGVS p. 16). Uw vrouw echter verklaart dat u haar geen namen noemde van mensen met wie u problemen had; ze verklaart dat de namen B. A. (...) en U. (...) haar niets zeggen; als haar gezegd wordt dat dat de twee personen zijn met wie u een probleem had en als haar gevraagd wordt of u gezegd heeft waarover dat probleem met hen precies ging, verklaart ze dat u dat niet deed (CGVS vrouw p. 4). Hiermee geconfronteerd, verklaart ze 'inderdaad, ik wist wel dat er geld geëist werd, maar wie dat eiste weet ik niet. De namen heeft hij niet genoemd' (CGVS vrouw p. 5). Dit antwoord verklaart echter niet waarom ze eerst zei dat u haar niet vertelde waarover het probleem precies ging (meer bepaald afpersing), terwijl u zei dat u haar dat wel vertelde.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift ter verdediging louter beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn uitleg dat zijn echtgenote wel wist van de problemen, doch niet in detail, in gebreke blijft. Bijgevolg blijven bovenstaande vaststellingen in de beslissing staande en maakt de Raad ze tot de zijne.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over een aantal cruciale gegevens in verband met de voorgehouden problemen.

Zo kon verzoeker de precieze datum niet geven van de moord op A., die de oorzaak blijkt te zijn van zijn problemen met zowel rebellen als autoriteiten; ook over U. legde verzoeker vage verklaringen af. Daarnaast verklaarde verzoeker geen verdere informatie te hebben over de omstandigheden van het bezoek aan zijn vriend door een bendelid; evenmin stelde verzoeker aan zijn vriend daar verdere vragen over.

De Raad neemt verzoekers uitleg, met name dat het niet vreemd is dat hij de exacte datum kan geven van gebeurtenissen waar hij zelf bij betrokken was of die rechtstreeks verband hielden met zijn persoon en geen exact antwoord kan geven op vragen van gebeurtenissen waar hij niet bij was, niet aan.

Inderdaad wordt vastgesteld dat de elementen waarover verzoeker geen of slechts zeer onvolledige informatie kan verstrekken, geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen, enige belangstelling mag worden verwacht in deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis is met een ingrijpende impact op het leven van diegene die dient te vluchten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker bijvoorbeeld meer informatie zou vragen aan zijn vriend die bezoek zou hebben gekregen van een lid van de rebellen die op zoek naar hem waren.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Een enkele opwerping zoals (zie het verzoekschrift, p. 5) *"Het is niet dat deze gebeurtenissen verzoeker koud laten, doch verzoeker kan gewoon geen concreet antwoord geven"* volstaat niet om dit manifest gebrek aan interesse te vergoelijken.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat de documenten die verzoeker omtrent deze problemen voorlegde, niet van aard zijn om een ander licht te werpen op de inhoud van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid geargumenteed waarom aan de door verzoeker neergelegde convocaties, het opsporingsmandaat en het attest van de brandweer geen bewijswaarde wordt toegekend. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhardt dat de door hem aangebrachte documenten echt zijn en aanvoert dat er geen reden is om te twijfelen aan hun echtheid, beperkt hij zich wederom tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal; handelswijze die de bewijswaarde van de documenten niet vermag te herstellen.

In de bestreden beslissing werd er tevens op gewezen dat verzoeker wat betreft de problemen die hij zou hebben gekend als gevolg van zijn schoonbroer, tevens vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker was in zijn opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties niet eenduidig in zijn verklaringen over de problemen van zijn schoonbroer. Daarnaast legde hij vage verklaringen af over de omstandigheden van de verdwijning van zijn schoonbroer.

Wederom overtuigt verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat (zie p. 6) *"Als zijn schoonbroer in de problemen zat en verdacht werd door de autoriteiten, dan vond zijn verzoeker het niet nodig om van naaldje tot draadje te weten waarom en van wat zijn schoonbroer werd verdacht"*, niet.

Inderdaad van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst, nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 1 februari 2012 aangeeft dat als verzoeker daadwerkelijk onderdak zou geboden hebben aan zijn schoonbroer na het incident in de mijn en als verzoeker omwille van hem effectief zou meegenomen zijn, van verzoeker kan aangenomen worden dat hij weet wanneer precies hij zijn schoonbroer onderdak bood en dat hij beter op de hoogte zou zijn van de exacte gebeurtenissen in die mijn.

Tenslotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat het bijzonder opvallend is dat verzoeker zich ook nog -hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks- tot de autoriteiten van zijn land wendde nadat zijn problemen in verband met zijn schoonbroer en in verband met de rebellen ontstaan waren.

Verzoekers verweer dat hij destijds niet op de lijst van "gezochte personen" stond, vermag geen afbreuk doen aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat hij zich nog naar de autoriteiten van zijn land zou begeven hebben, indien die autoriteiten daadwerkelijk naar hem op zoek waren, om er zijn huwelijk en bloedgroep te laten registreren.

De commissaris-generaal stipte in de bestreden beslissing tevens correct aan dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisweg niet aannemelijk zijn.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere vluchtreis kan toelichten en dat hij minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij is door gereisd. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt zijn geloofwaardigheid, in het bijzonder omtrent zijn vlucht naar België.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze vaststelling te weerleggen, waardoor deze overeind blijft. De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker

zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze van zijn vertrek uit zijn land, verborgen te houden. Dergelijke handelwijze keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Voor het overige beperkt verzoeker zich doorheen zijn verzoekschrift tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker evenmin kan steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 20 oktober 2011 bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE